

ROTIEM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

LEDEN 2009/ROČ. 2

ÚVODNÍ SLOVO

Velevážené čtenářky, drazí čtenáři,

v prosinci loňského roku bych si ani nepomyslel, že se Totem dožije jednoho roku. Lidská motivace, obětování a odhodlání přece jen existují. Víím, zřejmě si říkáte na čelo a říkáte si: „Jeden rok? Co blázní? To není nic!“. Je to ale mnoho. Pro nás. Svorná čtyřka se zkratkou BOPŠ ukázala za vytrvalé pomoci vedoucích jendtlivých oddílů i dalších ochotných přispěvovatelů, kteří si zaslouží nespočetné díky, že se v našem středisku stále něco děje, je neustále o čem psát. Vy, ostatní, jste pak měli úlohu nejdůležitější a zvánli jste ji na jedničku. Dokázali jste, že je zájem si o tom všem nechat vyprávět a jednou za měsíc počíst. Jsem opravdu rád.

Rozeslaný předvánoční dotaz-

ník se sice nesetkal s takovým ohlasem, jaký jsme čekali (nebo aspoň konkrétně já), nicméně i došlé odpovědi poskytlý dost námětů k diskuzi o vylepšení Totemu. Některé rubriky budou nahrazeny, jiné přidány, dobré zůstanou. Vlastně taková „klasi-ka“. Už jste si mohli všimnout, že jsme změnili motiv obálky, každý měsíc nás bude provázet jiná fotografie, a hlavní písmo. Zbytek už nechám na vás. Nebylo však třeba provádět zbytečně velké změny, protože, aniž bych chtěl jednotlivé redigující členy redakční rady zbytečně vychvalovat, zkrátka jsou jednotlivá čísla velice povedená.

Jistě čekáte, že vám představím jednotlivé rubriky, a tak jdu na to.

Jako Téma čísla jsme si vybrali představení našich kluboven, skvěle a myslím, že poměrně netradičně, zpracovala tento námět Pavlač

(str. 3). Nechybí ani Rozhovor s..., který si vysloužila všem velmi činná žena, o které málokdo ví věci, které nám prozradila (str. 20), sám jsme se na její odpovědi moc těšil. Ježour nás pozve na výlet do jednoho z národních parků naší vlasti (str. 8) a nemusíte se bát, že by chyběly zápisy od oddílů či z prosincového Mikuláše, jenž pro nás napsal ten nejpovolanější (str. 11). Na vaše přání nezapomínáme na spoustu fotografií.

Je toho na měsíc opravdu dost, doufám, že i v letošním roce budete s námi a pročtete se jednotlivými čísly do ročníku dalšího

Obsah Totemu

2 -	Úvodní slovo	20 -	Rozhovor s ...
	Obsah		- ... Janou Poláčkovou
3 -	Téma čísla	23 -	PF 2009
	- Naše klubovny	24 -	Poslední strana
8 -	Tip na výlet		- Uzávěrka
	- České Švýcarsko		- V příštím čísle
10 -	Tip na knihu		- Tiráž
	- 3 knihy po Vánocích	25 -	Citát
11 -	Střediskové dění		
	- Mikulášská besídka		
	- Meďátka		
	- Světlušky		
	- Vlčata		
	- Slunečnice		
	- Mohykáni		
18 -	Pozvánky		
	- Tříkrálová sbírka		
	- Hokej 2009		

TÉMA ČÍSLO

NAŠE KLUBOVNY

V nevládných podzimních a mrazivých zimních dnech se činnost oddílů odehrává převážně v klubovnách. Každý má tu svoji, pečuje o ni, zdobí si ji a tak celkově si ji upravuje k obrazu svému. Dovolte tedy, abych Vám jednotlivé klubovny představila..

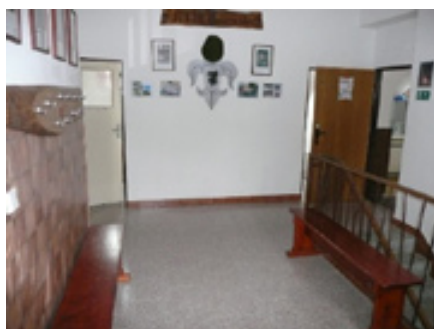
klubovna č.p. 476 v roce 1990

klubovna č.p. 476 dnes

KLUBOVNA Č.P. 476

Původně je to hospodářské stavení, které se po obnově Junáka v roce 1990 povedlo od města získat. Pár let poté proběhla rozsáhlá rekonstrukce do dnešní podoby. Svoji klubovnu tu našel oddíl Vlčat, Světlušek, Mohakánů, Roverů a Oldskautů. Nachází se zde i velká společenská místnost a sklady pro veškerý táborový i netáborový materiál.

Pohled na chodbu, odkud vedou dveře do jednotlivých kluboven.

VLČATA

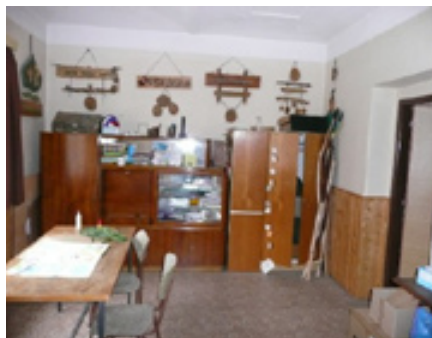
MOHYKÁNI

Kresba indiána v klubovně Mohykanů je od Martina a Petra Poláčkových.

SVĚTLUŠKY

Světlušky mají dvě místnosti. Jedna z nich je vyzdobena malbami Pavla Hájka a Martina Pumra z roku 2002.

ROVERSKÁ KLUBOVNA

Mostar na zdi roverské klubovny je od Šárky Kovářové.

VELKÁ KLUBOVNA

Od dveří

Ke dveřím

Malba skautů, dvanácti indiánských měsíců a střediskového pokřiku je od Josefa Benedikta z roku 1997.

Malba Skauti na výpravě za Dobruškou je od Karla Štětiny z roku 2003.

KLUBOVNA Č.P. 512

O její historii jsme se už mohli dočíst v letním dvojčísli Totemu, když nám Petr popisoval výměnu oken a střechy.

Snad jen připomenou, že v tomto baráčku mají klubovnu Měďátka a oddíl skautek - Slunečnice.

MĚĎÁTKA

Klubovna se nachází v místnosti v přízemí. Mají ji vyzdobenou podle celoroční hry -kormidlo, mořské vlny, rybičky... Zkrátka ODYSSEA.

Malba na zdi dolní klubovny dala název celé místnosti -jinak než Záhořácká se jí už neřekne. Autorkou je Šárka Kovářová.

Domek č.p. 512 je vybaven i velkou kuchyňkou.

Stěna na schodech je vyzdobena vlajkami z táborů.

Horní klubovna je hlavní místnost pro Slunečnice. Stěny zdobí legendy a erby z táborů.

A tím naše exkurze končí. Doufám, že se Vám naše prohlídka po klubovnách líbila a že si nenecháte ujít příležitost prohlédnout si skautské prostory osobně. Šance určitě budou.

Parluc

TIP NA VÝLET

ČESKÉ ŠVÝCARSKO

Když jsem přemýšlel, kam pozvat čtenáře na výlet v tomto čísle Totemu, napadlo mě, že možná někteří z nich netuší, že máme u nás čtyři národní parky. A že jde tedy o území mimořádného významu, protože národní park poskytuje krajině nejvyšší stupeň ochrany. Navrhuji tedy začít procházkou po nejmladším národním parku naší republiky - pojedme do Českého Švýcarska. A bude-li dost sil, příště se podíváme do dalšího národního parku.

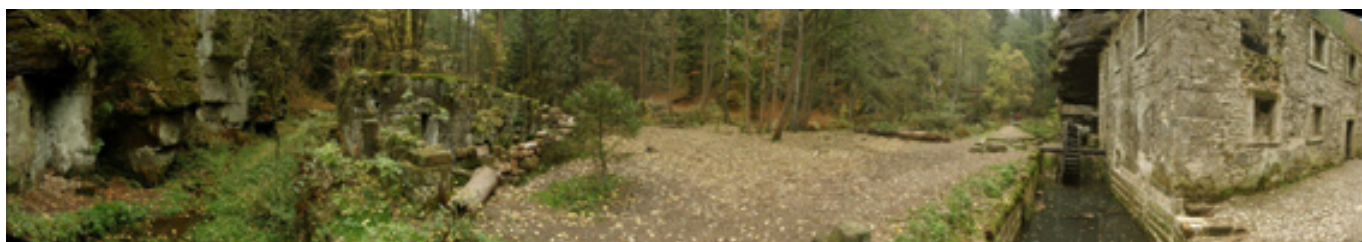
Svou rozlohou 7900 ha je České Švýcarsko jen o málo větší než náš nejmenší park - Podyjí. Jde o zvláštní území, které bychom na mapě našli v místech, kde Labe opouští republiku - u Hřenska, kde je nadmořská výška 120 m n.m. A na pravé řeky straně hned za Hřenskem začínají Jetřichovické stěny s proslulou Pravčickou bránou - největším skalním mostem ve střední Evropě.

Území se také říká Labské pís-

kovce - třicet let se tak jmenovala i chráněná krajinná oblast, z níž byla teprve v roce 2000 oddělena nejdivočejší část a vyhlášena národním parkem, který s přilehlým německým národním parkem Saské Švýcarsko tvoří unikátní celek. Nyní v době volného pohybu po hranicích je i tato část oblasti k nahlédnutí a stojí za to. Unikátní je území z důvodu mimořádné pestrosti jeho povrchu, v němž se střídají horní plochy původně celistvé pískovcové tabule (vznik-

Pravčická brána a skalní hotel Sokolí hnízdlo

U Dolského mlýna

lé usazováním písku na mořském dně v druhohorách před stamiliony let) s hlubokými kaňonovitými údolími a úzkými skalnatými roklemi. Nádhernou scenérii vytvářejí zejména dvě řeky, které skalami protékají - Kamenice a Křinice. Podobná charakteristika krajiny jako známe z Adršpašsko-teplických skal, ale vše je ještě mohut-

nější, rozlehlejší.

Při podzimní návštěvě nás mnoho míst uchvátilo - opuštěný Dolský mlýn, na blízké louce hrob mladíka, co si přál tu být pochován, kamenné čedičové moře na úpatí vrchu Růžák, po požáru znovuvybudovaný kostel ve vsi Růžová, i přes to, že jsou severní Čechy

známé malou religiozitou, skalní hrad Šaunštejn, sudetská poetika zaniklých obcí Zadní Doubice a Zadní Jetřichovice, zmiňované říční kaňony,... No snad zbývá dodat: Jeďte tam...

Ježour

Až umřu, pochovejte mě na Doláku pod ten černý smrk...to bylo poslední přání kamaráda Bédi

TIP NA KNIHU

3 KNIHY PO VÁNOCÍCH

Hodně často se potýkám s jedním problémem. Stojím před knihovnou a očima prohlížím stovky knih, které bych si chtěl přečíst. Ale nemůžu se pořád pro tu jedinou, která bude mít výsadní právo být čtena, rozhodnout. Nakonec to vzdám, nevyberu si žádnou. Jdu se toulat městem, sednout si s kamarády a jen tak se mimoděk zeptám, co kdo čte. Občas je ticho, protože je zřejmě čtení knih už dávno z módy. Někdy však narazím na někoho, kdo mi nějakou knihu doporučí, řekne: „To si musíš přečíst, fakt to stojí zato!“. A já mám konečně jasno, po které knize sáhnu. Tuto službu bych chtěl nyní udělat já vám, protože v čase dlouhých večerů je kniha výborným prostředkem, jak si odpočinout. A když si nějakou knihu opravdu vyberete, napište mi, jak se vám líbila, budu zvědavý...

KNIHA Č.1

Cormac McCarthy: Cesta

S touto knihou jsem se poprvé setkal asi před rokem, při svých studiích na vysoké škole. Kamarád mi půjčil český překlad knihy, který vychází v nakladatelství Argo. (Toto nakladatelství nabízí celou řadu výborných knih!). Z neznámých důvodů mi kniha nijak neučarovala. Nedočetl jsem ji. Věděl jsem však, že bych si ji chtěl přečíst v originále (The Road), a tak jsem si ji při svém letošním zahraničním pobytu koupil. Jazyk, kterým je kniha psána, nikde jinde

nenajdete. Vytříbený, jednoduchý, prostý. Psáno jedním tahem, čteno jedním dechem.

Knihu si užijí ti, kteří mají rádi, postapokalyptický svět, prvky sci-fi, boje o přežití v pustině. Celým příběhem nás provázejí otec se synem, utíkající před rebely, před bandity, utíkající také sami před sebou a před pravdou. Všechno se zdá být snadné, ale i čtenář ví, že tomu tak není.

KNIHA Č.2

James Clavell: Král Krysa

Už je to dávno, co jsem si přečetl první román s válečnou tematikou. A mohu říct, že jsem se do příběhů z druhé světové války, bitvy v Tichomoří, Vietnamu atd. zamiloval. Jedna z knih, na kterou nedám v této literární oblasti dopustit, je Král Krysa (King Rat) anglického spisovatele Jamese Clavella. Možná si říkáte, že není v čase vánočním na tyto morbidní motivy čas, avšak věřte, že i taková kniha vám dá více než podvečerní (večerní či noční..) televizní program.

Příběh se odehrává nedaleko Singapuru a takřka neopuští uzavřený prostor válečného zajateckého tábora. Hlavním hrdinou (i když v tomto případě můžeme o slově „hrdina“ pochybovat) je samotný Krysa, což je výstižná přezdívka pro zajatce, který se naučí obchodovat s japonskými strážníky, má nedotknutelné postavení v táboře a je jakýmsi protekčním zajatcem. Příběh však

několikrát nabere na obrátkách a skončí i trochu jinak, než se celou knihu vyvíjí.

Mistrovsky psaná kniha, do které se začtete a budete ji muset přečíst ještě než usnete, v myšlenkách se totiž budete pořád vžívat do rolí amerických a anglických vojáků, které má pod dohledem Král Krysa...

KNIHA Č.3

Gaston Rebúffat: Hvězdy a bouře

Dlouho jsem přemýšlel, jakou knihu umístím do svého výběru na poslední místo a rozhodl jsem se pro knihu, která zaujme všechny nadšence hor či horolezectví.

Gaston Rebúffat vypráví ve své knize o nejtěžších prvovýstupech severními stěnami evropských hor, jako jsou Grande Jorasses, Tre Cime di Lavaredo, Eiger apod. I když jsou to příběhy někdy i více než šedesát let staré, člověku se při četbě tají dech - hrůzou, zklamáním nad neštěstím -, ale i z pocitů na vrcholu. Budete se cítit, jako byste tam byli také - bude vám zima, budete mít hlad, budete mít radost a naleznete lidské hranice. Občas zvednete oči od knihy a ujistíte se, že opravdu nejste nikde ve stěně v sedáku a na laně, ale že jste doma v teple. Máte tedy rádi hory? A chcete se do nich podívat, kdykoli vás jenom napadne? Potom si vyberte tuto knihu ...

W. NDRA

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

SKAUTSKÝ MIKULÁŠ 5.12. 2008

První prosincový pátek jsem jako tradičně zavítal na zem mezi skauty. Letos jich bylo spolu s rodiči tolik, že se besídka musela uskutečnit ve větších prostorách, než poskytuje skautský baráček. Skauti si proto vybrali menší tělocvičnu základní školy Františka Kupky. Tam se jich v pět hodin sešlo včetně rodičů určitě hodně přes stovku.

Když jsem se spolu se svou družinou blížil ke dveřím, slyšel jsem hlasité volání, vylekalo mě však světlo, a tak jsem v povzdálí váhal, jestli mezi skauty přijít. Za pár minut se ale zničehonic zhaslo a v takové atmosféře jsem rád vešel do tělocvičny. Všude kolem byla spousta lidí – malých i velkých. Čert je zpočátku všechny vylekal hlasitým bubláním, naštěstí tu byl i anděl se svým vlídným úsměvem.

Každý skautský oddíl měl pro mě připravenou scénku a také letos

se mi všechny moc líbily, zejména představení těch nejmenších dětí. Medátka mi vyprávěla pohádku o Šípkové Růžence, úterní vlčata mi po nich zarecitovala básničku – hádejte o kom! Byla to básnička o mně a udělala mi velikou radost. Dokonce i anděl mi šeptal, že to měly oba oddíly pěkně secvičené. Světlušky tančily oblečené celé v červeném, to se zase muselo líbit čertovi, který obcházel sál a zaměřil se na největší zlobivce. Nakonec jich vzal několik do pytle, ale všichni mu utekli druhým koncem ven. Měl by sis ten pytel přes rok zašít, čerte!

Druhá část světlušek nám všem ukázala, jak to může vypadat u štedrovečerní večeře. Vlčata pak představila svoji verzi písničky Deset malých černoušků, skautky měly scénku o pořadech pro děti jako je třeba Kouzelná školka. Mohykáni během svého vystoupení všem vysvětlili, proč je dobré být skautem - samozřejmě

to pojali po svém.

Kdo něco předvedl, byl odměněn mikulášskou nadílkou, v níž nechyběla ani brambora od čerta. Ti, co se na mě přišli jenom podívat, dostali také něco na zub, aby jim to nebylo líto.

Na závěr zbývalo odměnit člověka, který zastřešuje skautování v Dobrušce a který mi dnes pomohl se zdárným průběhem celé besídky. Mám na mysli vedoucího střediska Petra. Dostal od anděla jeho zmenšenou figurku. Věřím, že mu udělala radost a že to ještě nějaký rok s dobrušskými skauty vydrží.

Letošní mikulášská besídka mezi skauty se, myslím, všem líbila. Mně, andělovi a čertovi určitě. Zdaleka vás zdraví, požehnané svátky vánoční a vše dobré v novém roce přeje

Svatý Mikuláš

A máme tu nový rok!

Přinesl s sebou kromě přepisu osmičky na devítku i sněhovou nadílku, a tak mi nezbývá, než vám k tomu štěstí a zdraví popřát i suché silnice, posypané chodníky, krátké fronty na vleku a upravené stopy. Musím ještě rychle dodat, že Meďátka se v rámci schůzek na běžky ani na sjezdovky nechystají, za volant si nesednou a na ulici budou samozřejmě dávat pozor. Zimním sportům se ale nevyhne - pokud počasí i nadále dovolí, půjdeme pekáčovat, nebo si alespoň postavíme sněhuláka.

Abych zrekapitulovala události posledních měsíců: Meďata, jako ostatně všichni vzorní skautiči, už od září pravidelně chodí na schůzky do klubovny (jen připomenutí - každé úterý od 16:30 do 18:00). Hrajeme hry - staré i nové, občas se něco naučíme (i když hlavním městem České republiky je stále Dobruška), podle počasí chodíme ven nebo zůstáváme v klubovně, ale vždy máme co dělat.

Na začátku prosince jsme jako každoročně slavili skautského Mikuláše. Přišel, vzal s sebou anděla a dokonce i čerta. A stejně jako vždy se každý oddíl představil scénkou, kterou pilně trénoval, aby se vzácné návštěvě líbila. Mikuláš za námi ovšem tentokrát nedorazil do klubovny, jak bývalo jeho milým zvykem, ale všichni jsme se vydali do tělocvičny ZŠ Fr. Kupky. To lze samozřejmě přičíst narůstajícímu počtu lidí ve středu - ze kterého se ale bohužel dobrá polovina nedostavila (neje-li snad vysokoškolákům spoje a dospělí neměli v pátek večer volno z práce? - o tom se můžeme jen dohadovat). Jaký měla ale důvod absence (díky Mohykanům našťásti ne úplná) živé hudby, když se Dobrušské středisko mimo jiné vyznačuje mnoha vynikajícími muzikanty? Zde nutno poznamenat, že reprodukováná hudba (písničky z pohádek) byla sice v porovnání s Pítýho housličkami, Doktorovou basou, Efčinou nebo Benjiho kytarou nebo Kimovým bendžem mírně řečeno o ničem,

ale Meďátkům to bylo srdečně jedno. Spíš jsme si posteskli my, kdo rádi vzpomínáme na předešlé ročníky.

A jen pár slov k naší scéně: Sněhurka a jejích 8 trpaslíků se snad líbila, smáli jste se všichni, tak jen doufám, že k věci.

Rok 2008 jsme jako oddíl zakončili vánoční schůzkou s přespáním v klubovně. Byla to akce vesměs úspěšná - zahráli jsme si hru, rozdali dárky, zazpívali si pár písniček s kytarou, zapálili si venku prskavky, mlsali cukroví a poslouchali pohádku. Až na pár drobností se všechno vydařilo, a tak ani probdělá noc, početná doprovodná dezinfekce celé klubovny nám nemohly zkazit celkový dojem.

Ještě jednou všem v novém roce hodně štěstí, zdraví a hlavně lásky přejí vedoucí Meďátek!

Kukačka

ODDÍL SVĚTLUŠEK

VÁNOČNÍ SCHŮZKA 18.12. 2008

Letos se světlušky vypravily za Ježíškem na Nový Hrádek, a to trochu netradičně: do školy. Vánočně vyzdobená třída v holčách ovšem nevyvolala příliš vánoční atmosféru a naplno se projevila jejich hyperaktivita. Některé začaly kreslit po tabuli, jiné si hrát vzadu na koberci nebo tancovat. Nejdříve jsme se ovšem posilnily čajem a rozdělaly svá ležení. Kdo měl, vybalil i cukroví. To jsme naaranžovaly do misek na stole, mňam! Pak Šárka s Kafkou rozdaly lístečky, na které měly holky napsat Ježíškovi, co si nejvíce přejí pod stromeček. Kdo neuměl psát, mohl své přání i nakreslit. Nastal divoký přesun do tělocvičny, kde jsme si zahrály seznamovací hru s míčkem. Vrcholem potom byla hra Električka o vanilkové rohlíčky. Světlušky vytvořily dva týmy – pondělní a páteční – a posílaly impuls. Ke komu se dostal jako první, ten mohl sníst vanilkový rohlíček. Aby to bylo těžší a napínavější, musely pak holky zavřít oči a impuls vysílala Kafka. Dokud každý nevyhrál aspoň jeden rohlí-

ček, neopustily jsme tělocvičnu. A dokud nepřijela Maruška, nemohl Ježíšek přijít, to je jasné! Takže jsme čekání vyplnily hraním na filmy. Holky se pantomimicky snažily ztvárňovat pohádky jako Medvídek Pú, Sněhurka a sedm trpaslíků nebo Harry Potter. Ježíšek nás ale navštívil až po příjezdu Kokiny. Sesedly jsme se na koberec a vyprávěly si o dárcích, které nám udělaly radost, nebo jen o tom, jak slavíme Vánoce či co se nám veselého na Štědrý den stalo. Stromeček krásně zářil a pod ním hromada dárků! Dokonce se na chodbě mihl i Ježíšek! Kdo byl potichu, mohl ho zahlédnout! Bohužel jak rychle se objevil, tak taky zmizel, takže rozbalování dárků se ujal Kafka. Všechny světlušky byly zřejmě moc hodné, protože dárků snad neubývalo! Po velkém rozbalování jsme vklouzly do pyžam, vyčistily si zuby a zachumlaly se do spacáků. Vánoční schůzka by mohla skončit, ale pro některé světlušky neskončila, ba právě naopak. Začaly vášnivé debaty, šepot, smích, pošuchování a do

toho Skotík hrála na kytaru, takže si to asi dokážete představit. Po výstraže spaní na studené chodbě se světlušky už trochu umravnilly a některé konečně (asi o půlnoci...) začaly pochrupovat. Protože jsem usnula celkem záhy, co se dál dělo, nevím. Ale jsem přesvědčená o tom, že si holky určitě povídaly až do rána.

Vstávání bylo krušné a brzké. Ovšem díky soutěži o nejrychleji sbalenou světlušku, do které jsme se všichni nadšeně zapojily, jsme nakonec všechno včas stihly. Ačkoli některým spacákům se do batohu vůbec nechtělo, co holky? Vítězem se nakonec stala Klárka, která získala první cenu – Lentilky. Autobus nakonec přijel, takže z vánoční pěší výpravy do Dobrušky nic nebylo, a co se spánku týče, po příjezdu domů jsme měly určitě co dohánět.

Takže zase v novém roce! :-)

Yhork

Tento měsíc byl měsíc vánočních, potažmo novoročních, svátků a prázdnin, z toho důvodu jsme si s vlčaty nezahráli moc her, na jedné schůzce jsme hráli hru „nervy“. Je to docela stará hra, při které, jsou nejvíce zapotřebí bystré smysly a rychlé reflexy, hráli jsme tuto hru, dokud nás neomrzela, a že to chvílnku trvalo. Poté jsme ještě vyplnili zbytek času hrou, ve které jeden člen schoval červenou hrací kostičku kamkoli do klubovny a ostatní měli za úkol ji co nejdříve najít a rychle si sednout. Kdo ji našel první, mohl následující kolo schovávat. Následující schůzka byla takzvaná „vánoční schůzka“.

Vlčata si měla přinést jenom dárečky a trochu ozdob na stromček v úmyslu, že půjdeme do přírody a ozdobíme si nějaký stromček a rozdáme si dárečky. Jenže ono venku pršelo, a tak jsme se

přesunuli do velké klubovny, kde jsme si připravili vánoční večeři, při které byla podávána bramborová polévka, kterou si vlčata sami připravili, tedy s drobnou pomocí. Mezi tím než se připravili ingredience na polévku, ostatní pomáhali při přípravě lití olova, protože roztavený kov je docela nebezpečná věc, raději jsme odlili olovo my vedoucí a děti si poté mohli hrábnot do mísy s vodou a někteří se pokoušeli věštit, jaká bude jejich budoucnost. Po věštění byla polévka uvařená a nezbilo nic jiného, než jen prostříit na stůl, popřát si dobrou chuť „mmmham“, zapálit svíčky pro „vánočnější atmosféru“ a dát se do jídla. Polévka se povedla a chutnala každému, poznali jsme to, že nikdo nenechal na talíři ani sousto a pod stolem nic rozlitého nebylo. Poté nás přišel navštívit Petr (vůdce střediska) a zeptal se, jestli můžeme postavit skautský

betlém, který ležel zaprášený v krabici. Vlčata souhlasili a hned se dali do práce, ostatní pomáhali Běnovi utírat a uklízet nádobí. Když bylo vše hotové, přišlo na řadu to, na co se každý těšil celou Vánoční schůzku: „DÁÁRKY!!“. Pod stromečkem, byla spousta dárků, které jsme si tam dali na začátku schůzky. Poté už jen následovalo vybalování a užívání dárků. A poté jsme i my vedoucí dali vlčatům dárek, byla to výprava naplánovaná na 3. ledna, po okolí Dobrušky. Následoval už jen pokřik, rozloučení a odchod do tepla domácího krbu.

ODDÍL SLUNEČNÍČ

Měsíc prosinec se stále něco dělo. První prosincovou družinovku, která se konala hned 1.12., jsme toho moc nestihly, jelikož se téměř celou schůzku vymýšlela a různě upravovala scénka, jejíž výslednou podobu jste mohli vidět v pátek 5.12. na Mikulášské.

Zbytek družinovek jsme se rozhodly splnit pár „povinností“ před prázdninami (jako například dodělání kalendáře a úpravy zpěvníku), které jsme prokládaly drobnějšími hrami a také poznáváním turistických značek.

Dále jsme se jeden pátek sešly kvůli vyrábění korun na Tříkrálovou sbírku. Když nám Lenča sdělila svůj plán, dát tam hvězdičky, odsouhlasily jsme jí sice, že to bude hezké, ale zároveň jsme aspoň chvíli pochybovaly o tom, že se z těch všech hvězdiček nezbláz-

níme. Jelikož však nikdo neměl lepší nápad (to jsme ještě netušily, že ten Lenčin je asi opravdu nejlepší), zvolily jsme „hvězdičkovou variantu“. A tak jsme následujících pár hodin (nebo spíše pár párů hodin) načrtávaly, stříhaly a lepily, dokud jsme neusoudily, že už je toho dost a zbytek stihneme dodělat později.

V prosinci nás však čekala ještě jedna dlouho očekávaná akce - vánoční výprava. Letos jsme se vydaly na Skalku. Večer jsme si zahrály pár her, ochutnávaly různé druhy cukroví, zasytily se pořádně výbornou večeří, zkusily si pár vánočních zvyků, sešly jsme se venku u nazdobeného „stromčku“ a samozřejmě došlo i na dárky. Čas pokročil, a tak jsme se rozhodly zalehnout a spát, abychom měly ráno energii na cestu domů. Holky však měly očividně

energie dost, a tak se z vedlejší místnosti ozývalo ještě nějaký čas chichotání a klábosení, což už však většina z vedoucích zaspala. Přes noc se proměnlivé počasí umoudřilo, a tak jsme se mohly vydat do Dobrušky pěšky. Po snídani nás čekal akorát úklid chalupy a mohly jsme vyrazit. Rozhodly jsme se pro kratší trasu (polní cestou necestou), a tak zřejmě všechny z nás čekalo doma čištění bot a oblečení. V Dobrušce jsme se postupně odpojovaly domů, až na pár jedinců, které to vzaly přes klubovnu, aby tam dodělaly ještě pár korun.

To by bylo za měsíc prosinec asi vše a o dalším dění až příště...

Lenča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

První schůzka s prosincovým datem se místo v klubovně odehrávala ve staré tělocvičně při ZŠ Františka Kupky. Jako každoročně setotíž první pátek v prosinci konala celostředisková akce nazvaná jednoduše Skautský Mikuláš. Už od 16:00 jsme připravovali sezení, a tak v pět hodin odpoledne mohla akce začít. Každý oddíl měl připraven scénku, písničku nebo jinou vtipnou věc, takže o zábavu nebyla nouze. Nakonec nás Mikuláš s čertem a andělem podarovali a na oplátku si vyslechli všechny oddílové a střediskový pokřik.

Následující schůzka se nesla v duchu královské hry. Sehnali jsme dvě šachovnice, dvoje figurky a protože nás bylo akorát osm (+ Weyr, který nechtěl hrát šachy,

ale připravoval se na svůj večerní kytarový koncert), rozhodili jsme se do týmů o dvou lidech a začali hrát. Celkem nás to bavilo, ale přeci jenom v šest večer už toho měl každý až po krk. A tak jsme se veselí rozešli domů a těšili se na další, tentokrát Vánoční schůzku.

Vánoční schůzka s datem 19.12.2008 se odehrávala zpočátku v klubovně. Každý z nás si měl přinést dárek pod stromek. Ovšem neměli jsme stromek, a tak jsme se vydali přes Trojici a Příměšťák až na Chlum. Cesta byla bahnitá, místy rozmoklá, ale to nás neodradilo hledat mezi kupou listnatých stromků ten náš s jehličím. První úlovek byl dokonalý. Už nevím, kdo ho oznámil, ale strom

to byl skvělý. Na výšku měl tak třicet metrů a průměr kmene tak metr. Pokračovali jsme tedy dále. Mezitím se docela setmělo, takže vánoční atmosféra byla dokonalá. Nakonec jsme se našli adekvátní stromek kousek od cesty, Tínek pronesl vánoční řeč a rozdali jsme si dárky. Respektive jsme si dárky vyměnili, neboť každý z Mohykánů včetně vedoucích kromě MM nakoupil Primátora (limonádu), a tak jsme si jenom vyměnili příchutě. Pak jsme se rozešli do svých domovů, těšíce se na první schůzku roku 2009.

POZVÁNKY

Tříkrálová sbírka 2009

Již osmým rokem organizuje místní farní charita Tříkrálovou sbírku, která se letos uskuteční **v sobotu 10. ledna a v neděli 11. ledna**. Skupiny tří králů doprovázené dospělou osobou budou mít zapečetěné charitní pokladničky a průkazky vystavené charitou pro účely této sbírky. **Motto Tříkrálové sbírky 2009 již tradičně zní:**

**POMOC RODINÁM A LIDEM V NOUZI U NÁS I V ZAHRANIČÍ
A PODPORA CHARITNÍHO DÍLA**

POZVÁNKA

Kdo by chtěl **v sobotu 10. ledna** vidět početnou skupinu 50 dětských králů chystajících se na koledu, srdečně Vás zveme **v 9 hodin do kostela sv. Václava**, kde pan farář koledníkům před cestou požehná.

V neděli od 17 hodin Vám koledníci na závěr sbírky přijdou poděkovat a zazpívat na náměstí. Všichni jste srdečně zváni.

Ing. Jana Poláčková
Farní charita Rychnov n. Kn.
- pobočka Dobruška

Časový rozvrh TKS 2009

Čtvrtek 8.1.	od 18,00 na faře	schůzka dětí
Pátek 9.1.	od 18,00 na faře	schůzka vedoucích skupinek
Sobota 10.1.	od 8,00 na faře	starosta, pečetení pokladniček
	od 8,15 na faře	nástup dětí a vedoucích
	9,00 kostel	vypravení skupinek, požehnání v kostele
Neděle 11.1.	9,30 až 14,00	pokračování sbírky
	17,00 náměstí	koledy (Ježour), předběžné výsledky TKS
		zhasnutí vánočního stromu

Vážení rodiče,

poosmé pořádáme v Dobrušce Tříkrálovou sbírku, při které každoročně výrazně pomáhají malí i velcí skauti. Proto Vás prosím, pokud bude Vaše dítě chtít koledovat v sobotu 10. ledna 2009, dejte mi prosím vědět jakýmkoli způsobem – stačí poslat jméno dítěte a věk. Schůzka dětí před sbírkou bude ve čtvrtek v 18 hod. na faře, s malými přijdou i rodiče a vytvoříme trojice. Nemusíte se u nejmenších dětí bát, že by během sbírky trpěli. Celý den budou pod dozorem dospělého vedoucího skupinky. Oběd, další jídlo a pití, odpočinek a povzbuzení budou mít vše na faře. Většinou si něco vykoledují a celý den s kamarády je moc baví.

Volejte nebo pošlete SMS na č. 723 539 100

E-mailem: jana.polackova@worldonline.cz

Podrobnosti ráda zájemcům sdělím, s přihlášenými dětmi se osobně setkáme ve čtvrtek 8. ledna na faře v 18,00. Nástup dětí v sobotu bude v 8 hod.

Předem děkuji Vám všem, kteří umožníte dětem se sbírky zúčastnit a vysvětlíte jim, že tím pomohou lidem, kteří naši pomoc potřebují. Předem děkuji za Vaši vstřícnost a spolupráci,

Jana Poláčková

Sobota 17.1.2009 - 16:45

Tak je to konečně tady!!! Slibovaná akce se stala skutečností. V sobotu 17.1.2009 jsem nám zarezervoval hokejový stadion v Opočně od 16:45 do 18:15 (tedy 1:30. 15 minut na rozbruslení, 2x30 minut hry a 15 minut na poločasovou přestávku). V tento termín by zatím žádná akce neměla být, a pokud je nějaký ples, tak by měl zbýt dostatek času se doma umýt a vyrazit. Akce je pouze pro Rivery (kluky) od 18 let víc. Rangers (děvčata) jsou srdečně zvána také, ale ledová plocha jim bude k dispozici jen 15 minut před začátkem zápasu a 15 minut mezi zápasem. Avšak bez fanynek - sexy roztleskávaček si zápas nikdo z nás neumí představit, proto přijďte!!! I mladší kluci mohou přijít fandit a zabruslit si. **Povinná výbava: - hokejka - brusle - kdo má, tak puk - udržet se na bruslích!** **Doporučená výbava: - chrániče na holeně, kolena a lokty.** Prosím o žádnou jinou výbavu. Jelikož nám hokejovou výbavu nikdo nepůjčí, tak by bylo nebezpečné, kdyby ji měl jen někdo. Když ji nebude mít nikdo, tak hra bude opatrnější a bezpečnější. Jediný hráč s plnou výbavou by byl nebezpečím pro nás ostatní. Můj plán je, aby se této akce zúčastnilo 20 lidí (10 na každé straně). Menší počet lidí zapříčiní větší placení pro hrající a větší počet lidí bude mít za následek krátký pobyt hráčů na ledě. Proto by bylo super, kdyby nás bylo přesně 20!!! Jedna hodina na stadionu stojí 1400,-. Tedy po nás budou požadovat 2100,-. Pokud se nás sejde 20, tak to vyjde 105,- na osobu což není moc za skvělý hokej. Tato akce je zatím rize skautská, proto prosím aby nikdo nezval své kamarády. Každý, kdo se bude chtít zúčastnit, tak se prosím napište do komentáře, ať vím kolik nás je. **Prosím berte to přihlášení jako závazné!!!** Nechci pak na tom stadionu být sám! Pokud nastane situace, že nás bude moc málo, tak pak rozhodím síť a budu shánět lidi i mimo Dobrušský Junák. Proto průběžně sledujte webové stránky, abyste mi mohli případně pomoci sehnat potřebný počet lidí.

S pozdravem Doktor

P.S.: Případné dotazy pište do komentáře na webu www.dobruska.cz/junak

ROZHOVOR S ...

JANOU POLÁČKOVOU

Jana a „propůjčená“ Julča

Jano, nechceš se nám na úvod trochu představit? Odkud pocházíš? Kde pracuješ a co je vlastně náplní Tvé práce?

Doufám, že nemáš na mysli strukturovaný životopis:-). No, tak: pocházím ze severočeského hornického Mostu, kde jsem bydlela do 18 let. Pak jsem 6 let studovala a žila v Praze, kde jsem poznala na VŠE Petra. V Dobrušce jsme spolu začali žít v podnájmu na Belvederu v roce 1997. Už pět let je mým zaměstnavatelem město Dobruška. Celou tu dobu jsem vedla odbor školství a kultury. Díky reorganizaci úřadu od léta 2008 už jen odbor školství. Mám tedy na starost všechny základní a mateřské školy v obvodu města tzv. III. typu. Jedná se hlavně o výkon státní správy – financování, rozpočty škol, metodická pomoc a spolupráce s řediteli, příp. se sta-

rosty obcí, kde se školy nacházejí. Mám ráda práci ve veřejném sektoru, chápu ji jako službu lidem a práci s lidmi. To mě baví.

Stíháš kromě práce a domácnosti ještě nějaké koníčky? Prozrad' nám, co děláš ve volném čase?

Když se to povede, nejraději mám chvíli, kdy se sejdeme celá rodina a společně jedeme na výlet nebo jinak společně strávíme čas. Hodně ráda chodím na koncerty – má ráda každou dobrou muziku. Pro to, aby i v Dobrušce byly koncerty, které tu chceme mít, jsme s Vaškem, varhaníkem Pavlem Svobodou a S. Kupkou založili tzv. Dobrušskou klasiku a ve volném čase organizujeme tyto akce.

Do divadla chodím také děsně ráda.

Strašně ráda cestuji, mám ráda moře i hory, viděla jsem už hodně míst na světě, ale většina je zatím jen v mých snech. Dvakrát do roka organizuji pro svou maminku, po které jsem zdělila nohy „z toulavýho telete“, výlety po vlastech českých (vlastně i německých) s jejími vnoučaty, to nás hodně baví. Pracuji pro charitu, pomáhám v lyžařské škole (pokud je sních).

Ze sportů rekreačně kolo, lyže, bazén atp. A taky ráda tančím, pokud je s kým:-). A když se nudím, pomáhám skautům, kterých mám doma hodně.

Mnoho čtenářů asi zajímá, zda-li jsi vůbec skautka a máš skautský slib?

Skautka nejsem, takže ani slib nemám. A myslím, že už to tak nechám. Od dětských let jezdím na tábory jako dítě, jako instruktorka jako vedoucí, teď jako hospodářka, kuchařka. Než jsem ale poznala Petra, jezdila jsem jen na tábory pořádané různými podniky. Se skautingem jsem se setkala až v Dobrušce, a to z vyprávění. Moje první dva tábory tady, na které jsem jela už jako Dobrušťan-da (r. 1988 a 1989) se konaly ještě pod hlavičkou Pionýra. Ten první jsem byla s Vaškem a Markem v Hlavňově, v r. 1998 už jsme jeli sami s Petrem poprvé na Orlické Záhoří. Pak přišla revoluce, obnovení Junáka v Dobrušce, kdy všichni zdejší bývalí skauti navázali na tradici a pokračovali v ní. Já neměla na co navázat a necítila jsem vnitřní potřebu ve svých 27 letech skládat slib. Měla jsem tehdy mateřské starosti a byla myšlenkově jinde. Se skautingem v mnohém sympatizuji, pracuji jak je potřeba, ale papír na to nemám.

Petr, Tvůj manžel, je vedoucí střediska Junáka v Dobrušce, bavíte se někdy doma o skautingu? Radíte se společně?

Ano, bavíme. Kdo zná Petra, ten ví, že co dělá, dělá s velkým nasazením. V práci i mimo ni. Je nesmírně pracovitý a vytrvalý. V dobré víře očekává od ostatních totéž, takže se ho občas snažím přesvědčit, že tlačit na pilu musí s citem. A láskou, aby lidi, kteří ještě nechápou některá jeho roz-

hodnutí a konání, neodradil. To by byla škoda.

Radili jsme se např. o Petrovu plánu získat děti do oddílu. Návštěvy předškoláků a dětí z družin byla má starost. Plánování ročního programu také začíná u nás doma na stole.

A nejen Petr je skautem tělem i duší. Máš dokonce tři děti (Terka, Týna a Péta), které se skautingu věnují. Mění to nějak váš společný čas, rodinné dovolené, výlety...?

Ovlivňuje to náš rodinný život velmi. Ale jsem ráda, protože je to pro dobrou věc. Jen občas bych si přála, aby moje plány rodinné dovolené a společných akcí rodiny měly přednost před skautským kalendářem akcí.

Tvoje jméno je každoročně spjato s několika akcemi. Začneme tou nejužitečnější, a to Tříkrálovou sbírkou – jak ses vůbec k organizování této charitativní akce dostala a budeš v jejím organizování dále pokračovat?

O této sbírce jsem se dozvěděla v r. 2001 od kamarádky z Rychnova. Když mi vyprávěla, jak to u nich ve městě proběhlo a zjistila jsem si podrobnosti, pochopila jsem, že to je fakt potřebná a užitečná akce, a tak jsem se do toho dala hned další rok. Skauti u toho nemohli chybět, protože se jedná o pomoc a službu potřebným. Letos to bude už poosmé a doufám, že naposledy rozhodně ne. Je neuvěřitelně krásné, když se tolik lidí spojí a společně udělají něco pro druhé.

Přejdeme ke skautskému Vegáci. Slýchá se, že ho pořádáš s Vaškem Pavlem. Jak vůbec tento nápad vznikl? A

Sběr hub na táboře v Orlickém Záhoří 2005

jak se vám dvěma dohromady taková věc plánuje?

Nápad organizovat Vegáč nějak přinesl čas. Asi to vzniklo tak, že když skončily tábory a odjely děti, unavení vedoucí a obslužný personál litovali hned zbourat týpka a odjet domů. Byla škoda nevyužít tábořiště ještě o něco déle. Vedoucí si chtěli Záhoří chvíli užít, pobýt a „zavegáčovat si“. Jen tak, bez starostí o svěřené děti. Zároveň jsme chtěli i my s rodinami, kteří by se jinak na Záhoří nedostali. A tak jsme to s Vaškem vždycky nějak společně zorganizovali, už ani nevím, kdy to bylo poprvé. Jezdí i bývalí skauti s rodinami, partnerkami, naši přátelé atp. Je otevřen i návštěvám na pár dní, každý kamarád je tam vítán.

A jak se nám plánuje vegáč? Většinou těžko, do poslední chvíle nevíme, kdo tam vlastně zůstane, kdo přijede a na jak dlouho, takže se zajištěním jídla je trochu problém. Musí se to řešit operativně podle situace.

V neposlední řadě je třeba zmínit Tvá účast na organizaci výletu do Holandska v loňském roce (2008). Jak tuto akci hodnotíš ze svého pohledu? Je chuť tuto akci zopakovat?

Holandsko 2008 byla asi opravdu moje a Vaškova záležitost. S dotací pomohl Petr, s komunikací a navigací v Holandsku Kim. Měla jsem z toho strach. Dvě předešlé expedice byly podstatně menší, jeli jsme pár auty. 45 lidí se mi

Nevšední zážitek z Holandska 2008

zdálo dost rizikové – na organizaci, neshody, různé zájmy, ochota se dohodnout na programu aj. Musím ale říct, že celou akci dnes hodnotím jako vydařenou, nic špatného se nestalo, všichni byli ukázněni a chovali se slušně. Osobně z toho mám dobrý pocit. Jen vím, že máme holandským skautům co vrátet. Byla bych moc ráda, kdyby si toto uvědomili i účastníci zájezdu:-). Hlavně ve chvíli, kdy Holanďané přijedou do Dobrušky. Já s Vaškem a Petrem přeci jenom nejsme už nejvhodnější protějšky pro holandské teenagery.

Svěř se nám, jaký byl Tvůj největší sportovní výkon v životě?

Nejsem žádný velký sportovec. Porody se asi nepovažují za sportovní výkon, že? To by možná

měly.

Nevím, jestli to byl největší sportovní výkon v životě, ale napadlo mě letošní potápění s Kristýnou v Egyptě. Ona si lадně šnorchlovala a potápěla se v Rudém moři ke dnu a ke všem korálovým nádherám, zatímco já, která nesnáší dávat hlavu pod vodu, jsem se málem utopila v těch potápěčských proprietách a pode mnou hloubka a kolem slaná voda. Byla jsem vyděšená, ničeho se nemohla chytit, ale touha vidět korály byla silná. Nakonec jsem to s pomocí průvodce zvládla, překonala se a potopila se do hloubky. Pohled na podmořský barevný svět korálů a krásných ryb, které známe jen z akvárií v zoo, stál opravdu za to.

Nyní taková klasická otázka z předcházejících Totemů - plánuješ něco v rámci dobruš-

ského Junáka v roce 2009?

Nejspíš při Májových oslavách festival dechových těles na náměstí a hry pro děti. Tam chci Vaškovi pomoci, chceme to udělat trochu jinak. Při táborech jsem připravena pomoci jako obvykle, s hospodařením tam, kde bude potřeba, pojedu. Vegáč bych si letos přála trochu mimořádný v tom, že budeme slavit 20. výročí od našeho prvního tábora, a tak pozvaných bude asi o moc více. Snad se na tu louku všichni vejdem :-).

Máš nějaký ojedinělý zážitek z letních pobytů na Orlickém Záhoří, který nám můžeš sdělit?

Zážitků a krásných silných vzpomínek mám hodně. Ojedinělý mě napadl např. ten, když Petra v roce 1991 bodla včela do dolního rtu. Na noc si nevzal žádný protialergický lék a ráno, když vylezl ze spacáku, všichni jsme se lekli. Ret měl opuchlý, že by se přadlena z pohádky nemusela stydět, celý obličej také, takže nebyl moc k poznání a vypadal hodně strašidelně. Terce byl necelý rok a půl a když uviděla tatínka, hrůzou se rozbředla.

Celkem dost ojedinělý zážitek z pobytu na O.Z. bych mohla ještě uvést kojení čtyřměsíční Terky v noci, kdy teploměr ukázal -1 st. Celsia.

Chceš něco vzkázat - poprát redakci Totemu a hlavne ctenářům do nového roku?

Redakci děkuji za krásnou práci, kterou dělají a přeji jí hodně energie a tvůrčího zápalu i do nového roku. Čtenářům přeji hodně lásky, legrace a krásných skautských zážitků.

PF 2009

PF 2009

Do nového
roku všechno
dobré,
stále zdraví,
věrné přátele
a mnoho
šťastných chvil
přeje redakční
rada Totemu.

B
Béna

O
Ondra

P
Pavlač

Š
Štaflička

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 25.1. 2008

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

NA ZAČÁTKU ÚNORA

- rozhovor s osobností dobrušského skautingu
- zápis z charitativní akce Tři králové v Dobrušce a okolí
- téma čísla, nová rubrika
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Pavčina Čiháčková, Jan Friede, Petr Beneš, Hana Benešová, Petr Lukášek, Simona Zetková, Ondřej Němeček, Jana Poláčková

FOTOGRAFIE:

Petra Kochová, Petr Poláček, oddíl Slunečnic, Jiří Štaffa, Ondřej Němeček

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Ondřej Němeček

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Velká Deštná, Orlické hory - Petr Beneš

Přítel je ten, kdo o vás ví všechno a má vás pořád stejně rád.

Elbert Hubbard